

Prispeval Miha Lečnik
Nedelja, 11 Maj 2008 00:00

Namenoma sem naslovil svoje razmišljanje s tem, dokaj znanim naslovom in upam, da niste zavili z očmi, ko vam bo bodoči srednejšolec pridigal o tem! Nanje že dolgo opozarjajo, a žal so postali dejstva in ne več le predvidevanja. Ne razumem, zakaj vsa svarila ne obrodijo sadov? Zakaj smo jih spregledali, jih še vedno spregledamo, da pa jih bomo še spregledovali, si žal ne moremo več privoščiti.

Le kje je naša zavest, pamet, razum? Z vsakim vžigom avta, strupenim izpuhom in izlivom goriva poganjamo uro, ki odšteva naš čas na tem planetu.

Saj smo vendar tu doma; tu je naš pravi in edini dom. Nekoliko poznamo občutke ob požaru, izgubi stanovanja, kašni bolezni, prometni nesreči ipd. Vse premalo pa se zavedamo pomena narave za ravnotežje na našem planetu. Z mačehovskim odnosom do nje si kopljemo grob...upam, da ni že izkopan!

Dajmo narod, zbudimo se, rešimo, kar je še ostalo in očistimo svet- tako materialne kot tudi duhovne nesnage. Kje je tisto, zaradi česar veljamo za najinteligentnejše na planetu, saj vendar gre za nas?! Da pa ne bom govoril le nasplošno, bom naštel nekaj dejstev, ki pričajo o resnosti mojih/naših strahov.

Pitna voda; menda jo potrebujemo za živeti in preživeti, saj brez nje ni življenja. Če se planet segreje za 5 – 6 stopinj, bodo milijoni prikrašani za tešenje žeje; a žal temperatura vztrajno raste in le-tej sledi izuševanje in izguba stotine hektarjev zemlje, širjenje obstoječe puščave in nastanek novih, manj padavin, taljenje »večnega« ledu, dvig morske gladine, poplavljeni mesta, osiromašeno gospodarstvo in posledično visoka inflacija in še bi lahko naštevali - grozeča dejstva, ki ne smejo postati vesplošna resničnost.

Tudi v Sloveniji že čutimo posledice npr. vedno milejše zime in vse bolj vročih poletij (suša 2003 in vročinski udar 2007). Takšne zime so idealne za preživetje zelo nevarnega mrzličnega komarja (zagotovo se nas Slovencev ne bo branil) in že smo lahko žrtve malarije, mrzlice, in številnih, zelo nevarnih bolezni, celo epidemij. Afriške razmere, ki jih vidimo na televiziji, lahko hitro postanejo tudi naša realnost. In ker so tam »daleč«, se jih ne zavedamo in smo gluhi za humanitarne akcije; upajmo, da jih ne bomo kmalu potrebovali tudi mi. Saj se še spomnite hudih poplav v Železnikih, ki so terjale 6 dragocenih življenj?

Pojavljajo se vedno nove bolezni - novi virusi, katerih povzročitelj je v veliki meri človek sam, s svojim brezbržnim in nasilnim ravnanjem z naravo npr. z naftnimi izlivi, nekontrolirano sečnjo gozdov (le-ti so pljuča našega planeta in brez njih ne gre), onesnaževanjem voda, z genskim spreminjanjem rastlin in živali. In vse to je zaradi pohlepa, profita; nikoli dovolj!

Od kod nam pravica, da uničujoče posegamo v to, kar nam je bilo dano? Pohabljam vrste, maličimo naravo. Npr. če gensko spremenimo lososa zaradi tržnega profita, samica ni več rodna; to pa lahko, ob pobegu ribe v naravo ogrozi celo vrsto.

Prispeval Miha Lečnik
Nedelja, 11 Maj 2008 00:00

Pri spremenjeni pšenici seme ne kali. Omenil sem le dva primera; da pa se ne bom spuščal preveč v debato; s takšnimi človeškimi izumi najbolj škodimo predvsem lastnemu zdravju, povzročamo izumiranje vrst in rušimo ravnotežje v naravi.

Drvimo proti koncu kot pobegli vlak. Mar ga res ne moremo ali pa ga nočemo ustaviti?! Ne, nisem črnogled. Gledam realnost, ki se odvija pred mojimi očmi in ne bi bilo narobe, če bi se še kdo zazrl, zamislil in ugotovil, da smo si sami največji problem. Recimo, da naša generacija še ni obsojena na propad. Kaj pa naši otroci?

Ali nam ni nerodno, kakšno doto jim zapuščamo. Mar se bodo kopja lomila na njihovih ramenih? Izpostavil pa bi rad še en problem - odnos mladih do odraslih. Tu imam v mislih kulturo, vedenje, spoštovanje (tudi do učiteljev), razvajenost in zanemarjenost mladih; bodisi zaradi preobremenjenosti oz. brezbržnosti nekaterih staršev. Le-ti bi nam morali biti prvi zgled, nam postavljati meje, nas vzgajati in nas pripraviti na življenje. Po mnenju mnogih tudi na tem področju vlada anarhija in posledično so tu številne zlorabe otrok, vse več je brezdomcev, nasilja, žrtev drog in drugih zasvojenosti, mladih z nizko samopodobo in posledično begom v svet mamil, samomorov itn.

Dajmo, prebudimo svoj čut za sočloveka in naravo. Zamislimo se nad svojim početjem, sprejmimo drugačnost in preprečujmo tisto, kar škodi človeštvu in planetu.

Ogromno civilizacij je propadlo na vrhuncu svoje moči. In glej, na splošno se svetu še nikoli ni godilo tako dobro kot sedaj (vsaj enemu delu sveta).

Mar nas čaka podobna usoda? Verjamem, da nanjo lahko vpivamo vsi in z roko v roki nam morda vendarle uspe rešiti ta naš prečudoviti planet in življenje na njem.

Prispevek je nastal ob Svetovnem dnevu zdravja (7. april) in Svetovnem dnevu Zemlje (22. april) v sklopu delavnic in akcij (čiščenje okolice, zbiranje papirja, osveščanju o pomembnosti čistega okolja,...) na osnovni šoli Prežihovega Voranca - Zdravi šoli, pod mentorstvom profesorice Slavice Klančnik. Posebej zanimivo in zrelo je k aktualni temi pristopil devetošolec Miha, napisal refleksivni članek, nato pa ga suvereno tudi prebral po šolskem radiu.